

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ה' טַבַּת:

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ"י:

זֶה בְּחִינַת (חגיגה י"ד): 'אַרְבַּעַה שְׁנַכְנְסוּ לַפְרִדָּם, רַבִּי עֲקִיבָא נְכַנְס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם, בֶּן עֲזַאי הֵצִיץ וְנִפְגַּע, בֶּן זֹמָא הֵצִיץ וּמָת, אַחַר קִצֵּץ בְּנִטְיֵעוֹת'. וְאֵלּוּ הָאֲרְבַּע בְּחִינּוֹת הֵם בְּחִינּוֹת צְדִיק וְרָשָׁע עוֹבֵד אֱלֹקִים וְלֹא עֲבָדוּ, הָאֲמוּרִים בַּפְּסוּק (מלאכי ג'): "וְשִׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צְדִיק וְכוֹ' וְאֵלּוּ הָאֲרְבַּע בְּחִינּוֹת הֵם נִמְצְאִים בְּכָל בְּנֵי-אָדָם הַרוֹצִים לְכַנְס לַעֲבוֹדַת ה', וְלִהְתְּקָרֵב לְהַצְדִּיק וְהָרַב שְׂבֵדוֹר. כִּי יֵשׁ מִי שֶׁהוּא נְכַנְס וְנִתְקָרֵב לְהַצְדִּיק, וְהוּא מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ דֶרֶךְ יִשְׁרָה לַעֲבוֹדַת ה' לְפִי מִדְרָגָתוֹ וְעָרְכוֹ. וְהוּא בְּחִינּוֹת צְדִיק, בְּחִינּוֹת רַבִּי עֲקִיבָא שְׁנַכְנְסוּ בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת הֵצִיץ וּמָת, הֵצִיץ וְנִפְגַּע. הֵינּוּ שְׁנֵי לֵהָב לְבוֹ מְאֹד, מִגִּדָּל הָאֹר וְהִתְלַהֲבוֹת שֶׁהָאִיר בּוֹ הַצְדִּיק בֵּיתֵר שָׂאת לְמַעְלָה מִמִּדְרָגָתוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה יוֹכֵל לָמוֹת. וְזֶה בְּחִינַת הֵצִיץ וּמָת, בְּחִינּוֹת עוֹבֵד אֱלֹקִים. וַיֵּשׁ מִי שֶׁיּוֹצֵא מִדַּעְתּוֹ מַחֲמַת שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה מִמִּדְרָגָתוֹ, וְהוּא בְּחִינּוֹת הֵצִיץ וְנִפְגַּע, בְּחִינּוֹת לֹא עֲבָדוּ. אֵךְ עַל כָּל פָּנִים אֲפִלּוֹ הֵצִיץ וּמָת הֵצִיץ וְנִפְגַּע, שְׁנֵיהֶם הֵם בְּחִינּוֹת צְדִיק, וְעַלֵּיהֶם גַּם כֵּן נֶאֱמַר: "צְדִיקִים יִלְכוּ בָם", רַק שֶׁלֹּא נְכַנְסוּ וַיֵּצֵאוּ בְּשָׁלוֹם כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא. וַיֵּשׁ מִי שֶׁמִּתְקָרֵב לְהַצְדִּיק וּמְקַצֵּץ בְּנִטְיֵעוֹת וְכוּפֵר בְּכָל, הֵם וְשָׁלוֹם, וְהוּא נִקְרָא רָשָׁע, וְזֶה בְּחִינּוֹת אַחַר. וְזֶה בְּיָדָי 'טִינָא הִיָּתָה בְּלִבּוֹ', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (ש"ס ט"ו): עַל אַחַר. וְעַל כֵּן בְּהִכְרַח שִׁימְצָא בְּהַצְדִּיק אֶת שְׁלוֹ, שִׁימְצָא דְבָר שִׁיקְצֵץ בְּנִטְיֵעוֹת עַל יָדוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר: "וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם". כִּי הָרַב בְּהִכְרַח שִׁיָּהִי לוֹ

שְׁנֵי הַכַּחוֹת אֱלוֹ בַּנֶּ"ל:

זֶה בְּחִינַת: "מְלֶאךָ ה' צְבָאוֹת", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (שָׁם א.): עַל אַחַר, מֵאֵי חֲזָא, חֲזָא מִט"ט דְּקָא יְתֵב וְכוּ', אָמַר שְׁמַע מִנֵּה וְכוּ', רַבִּי עֲקִיבָא דְרַשׁ: ה' צְבָאוֹת שְׁמוֹ, אֹת הוּא בְּצַבָּא שְׁלוֹ (שָׁם אֵיתָא אַדוּן הוּא וְכוּ' וְע"ש בַּחֲא"ג. וּבַע"י הַגִּי' אֹת הוּא וְכוּ' וּכ"ה בְּזוּהַר וּבַתְּקוּנִים בַּכ"מ). וְעַל כֵּן צָרִיד הָרַב שִׁיחִיָּה לֹא שְׁנֵי בְּחִינּוֹת אֱלוֹ, בְּחִינּוֹת מְלֶאךָ, הֵינּוּ מִט"ט, וּבְחִינּוֹת ה' צְבָאוֹת, וְזֵהוּ: דּוּמָה לְמְלֶאךָ ה' צְבָאוֹת. וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַנְכַנֵּם וְנִתְקַרְבּ אֱלֹיו לְקַצֵּין בְּנִטְיַעוֹת עַל-יַדֵּי בְּחִינּוֹת מְלֶאךָ, כְּמוֹ אַחַר שֶׁקַּצֵּין בְּנִטְיַעוֹת עַל-יַדֵּי שְׂרָאָה מִט"ט שֶׁהוּא מְלֶאךָ, שֶׁהוּא יוֹשֵׁב וְכוּ', שֶׁעַל יַדֵּי זֶה טָעָה וְאָמַר שֶׁהוּא רְשׁוֹת בְּפָנָי עֲצָמוֹ, חַס וְשָׁלוֹם, כִּנֵּ"ל. אִו לְכַנֵּם וְלִיצֵא בְּשָׁלוֹם, עַל יַדֵּי בְּחִינּוֹת ה' צְבָאוֹת, כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא. כִּי כָּל צְדִיק צָרִיד שִׁיחִיָּה לְמַדָּן בְּתוֹרָה, וְחָסִיד בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים. כִּי אִם אֵינוֹ לְמַדָּן, אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה: 'וְלֹא עִם הָאָרֶץ חָסִיד'. וְלְמַדָּן בְּלִבָּד בְּיַדֵּי אֵינוֹ כָּלוּם, כִּי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת לְמַדָּן וְרָשָׁע גָּמוּר. וְלֹא זָכָה נַעֲשֶׂה לֹא סָם מְוֹת, עַל כֵּן צָרִיד שִׁיחִיָּה לְמַדָּן וְחָסִיד (עֵיין זוּהַר פִּנְחָם רִי"ג: וְהֵאֵי צְדִיק חָסִיד אִיקָרִי וְעֵיין מִק"מ שָׁם:).

וְשֵׁתִי בְּחִינּוֹת אֱלוֹ, הֵם בְּחִינּוֹת: 'מְלֶאךָ ה' צְבָאוֹת'. כִּי מֵה שֶׁהוּא לְמַדָּן בְּתוֹרָה, הוּא בְּחִינַת מְלֶאךָ שֶׁהוּא מִט"ט. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּתְקוּנִים תְּקוּן ל' דָּף ע"ב): "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי רָקִיעַ וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם, דָּא מִט"ט. שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת מְשֻׁנָּה, הַמַּבְדִּיל וּמַפְרִישׁ בֵּין מַיִן דְּכִין וּבֵין מַיִן מְסֻאָבִין, בֵּין טָמֵא לְטָהוֹר, אָסוּר וּמְתָר וְכוּ'. וְצָרִיד לְהַדְמוֹת לְקוּנֵי לְהִיּוֹת חָסִיד בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְזֵה בְּחִינּוֹת ה' צְבָאוֹת. אֵךְ מִי שֶׁטוּעָה וְסוֹבֵר שֶׁבְּחִינּוֹת לְמַדָּן לְבַד הוּא הָעֶקֶר הוּא בְּחִינּוֹת: אַחַר שֶׁקַּצֵּין בְּנִטְיַעוֹת, עַל-יַדֵּי שֶׁפָּרַר

חוק נתן ולא יעבור

ח'תקד צמח מזהרני'ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

שמלאך מט"ט בעצמו הוא רשות, חם ושלום. אך באמת מט"ט בעצמו בלי הקדוש-ברוך-הוא אינו כלום, ואין לו שום רשות. כך התורה בלא מעשים טובים אינה כלום, אדרבא לא זכה כו'. ומחמת שני הבחינות אלו שצריך להיות להצדיק, למדן וחסיד, והם בחינת מלאך ה' צבאות. על-ידי-זה נמצא בהצדיק שני כחות שיש להתורה, סם חיים וסם מות. ואפשר להמתקרב אליו, למצא בו דבר שיקצין בנטיעות, או לכנס ולצאת בשלום:

וזהו: 'אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, הינו שהוא למדן בתורה, ועובד את ה', ועל-ידי-זה הוא מציר אותיות שהתורה לטוב. אזי 'תורה יבקשו מפיהו', שאותיות התורה מבקשין לקבל נקדות ולהצטיר מפיו, הינו על-ידי שפיו ידבר ההשתוקקות והכסופין דקדשה שלו, שעל-ידי-זה נגמרין ויוצאין הנפשות, ונעשין נקדות להאותיות, ונצטירו ונעשין כלי לקבל טוב. כי על-ידי הנקדות, נודונו ונצטרפו האותיות כנ"ל:

וזה שכתוב: "תורי זהב נעשה לך עם נקדות הכסף", כי זהב הוא בחינות זוג, כמו שכתוב (איוב ל"ז): "מצפון זהב יאתה". ואתערותא דזווגא מסטרא דשמאלא, שהוא צפון (זהר וישב דף קפ"ו): וזהו: "תורי זהב נעשה לך", שאותיות התורה נודונו ונצטרפין על ידי נקדות הכסף. כי זווגן והצטרפותן של האותיות היא על-ידי הנקדות, שנעשים מהכסופין וההשתוקקות, שעל ידם נתחיון הנפשות. שהם בחינות נקדות. כי על ידי הכסופין נעשה זווג. כי על ידי מה שהוא נכסף אל הדבר, נעשה נפש. ועל-ידי מה שהוא נכסף לדבר, חוזר הדבר וכוסף אליו. ומזה נתהוה גם כן נפש. והנפשות מזדונון, ואחר-כך באים לבחינות עבור ולדה. וזהו ענין הכתוב בזהר הקדוש (לד"ה דף פ"ה):

'תֵּאבֹתֶהּ דְנוֹקְבָא עֶבֶד נֶפֶשׁ נוֹקְבָא, וְתֵאבֹתֶהּ דְדִכְרָא עֶבֶד נֶפֶשׁ
 דְכִרָא. כִּי מַה שְּׁהוּא נְכֻסָּף הוּא בְּחִינֹת תֵּאבֹתֶהּ דְנוֹקְבָא, וְהוּא
 עֶבֶד נֶפֶשׁ נוֹקְבָא. וּמַה שְּׁהִדְבָר חוּזַר וְנְכֻסָּף אֵלָיו, הוּא בְּחִינֹת
 תֵּאבֹתֶהּ דְדִכְרָא, וְעֶבֶד נֶפֶשׁ דְכִרָא. וְאַחֲרֵיכֵן בָּאִים לְבְחִינֹת עֶבֶד
 וְלָדָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּזִהַר שָׁם:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מַוְהָרֵין הַיּוֹמִי:

יד וְכָל אֶחָד לְפִי הַכְּסוּפִין שְׁלוֹ שְׁמֵהֶם נַעֲשִׂין נִפְשׁוֹת כֵּן עוֹשֶׂה
 נְקֻדוֹת לְאוֹתֵיזוֹת הַתּוֹרָה. וְהֵם בְּתַחֲלָה אֹר פִּשׁוּט (כְּמַבְאָר בְּסִימָן ל"ו)
 כִּי מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא כִּי אִם אֹר פִּשׁוּט, רַק כָּל אֶחָד לְפִי מַה
 שְּׁהוּא נְכֻסָּף כֵּן הוּא עוֹשֶׂה צוּרָה לְהַאֲוִתֵיזוֹת שְׁהִיּוּ בְּתַחֲלָה כְּגֻלָּם
 וְעַל־יְדֵי הַנְּקֻדוֹת מֵהַכְּסוּפִין נַעֲשִׂין כְּלִים. וְאִם הָאָדָם כּוֹסֵף
 וּמְשִׁתַּקֵּק לְטוֹב מְצִיר וּמְפָרֵשׁ אוֹתֵיזוֹת הַתּוֹרָה לְטוֹב וְנַעֲשִׂים כְּלֵי
 לְקַבֵּל טוֹב. וְאִם נְכֻסָּף לְרַע חָם וְשָׁלוֹם נְצַטְיָרִים וְנַעֲשִׂים כְּלֵי לְקַבֵּל
 רַע חָם וְשָׁלוֹם. וּלְפִי מַה שְּׁנְצַטְיָרִין כֵּן הֵם פּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם כִּי יֵשׁ
 בְּתוֹרָה אֲחִיזַת טוֹב וְרַע בְּחִינַת: 'זָכָה נַעֲשִׂית לּוֹ סֵם חַיִּים' וְכוּ'
 (יוֹמָא ע"ב) "וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָּם" (הוֹשַׁע י"ד י):

טו אַךְ כִּדֵּי שְׁתֵּצֵא הַנֶּפֶשׁ מִכַּח אֵל הַפְּעַל צָרִיד לְדַבֵּר בְּפִה
 הַכְּסוּפִין שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִגְמָר הַנֶּפֶשׁ וְיוֹצֵאָה מִכַּח אֵל הַפְּעַל כְּמוֹ
 שְׁכָתוּב: "נֶפֶשׁ יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ" (שִׁיר הַשִּׁירִים ה' ו). וְזֶה שְׁכָתוּב: "רְצוֹן
 יֵרָאוּ יַעֲשֶׂה וְאֵת שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם" (תְּהִלִּים קמ"ה יט), כִּי
 עַל־יְדֵי הָרְצוֹן שְׁהוּא הַכְּסוּפִין נַעֲשֶׂה הַנֶּפֶשׁ בְּכַח וְאִזּוֹ נַעֲשֶׂה
 בְּקִשְׁתּוֹ וְרְצוֹנוֹ בְּכַח בְּבְחִינַת: "רְצוֹן יֵרָאוּ יַעֲשֶׂה", וְאַחֲרֵיכֵן וְאֵת
 שׁוֹעֲתָם שְׁמַדְבָּרִים בְּפִיהֶם הַהִשְׁתַּוְקוֹת וְכוּ' עַל־יְדֵי־זֶה: "יִשְׁמַע
 וְיוֹשִׁיעֵם". כִּי עַל־יְדֵי הַדְּבֹר נִגְמָרֵת הַנֶּפֶשׁ וְיוֹצֵאָה מִכַּח אֵל הַפְּעַל
 וְאִזּוֹ נְצַטְיָרִים הַאֲוִתֵיזוֹת וְנַעֲשִׂים כְּלֵי. (וְעַיִן בְּסִימָן ל"ד כִּי הַדְּבֹר הוּא הַכְּלֵי

חוק נתן ולא יעבור

חוקו מזהר מזהרנות יצ"ל "לך צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ו
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לקבל השפעה) לקבל טוב ונתמלא בקשתו בפעל. כי כפי הנפש שעושה בכח או בפעל כן נעשים נקדות להאותיות וכן נצטיירים וכן הם פועלים ועושים בקשתו ורצונו. ועל זה נסדר סדר התפלות שצריכין להוציא הכסופין בשפתיו ואזי נעשה הנפש בפעל שעקר הנפש היא מהדבור בבחינת: "ויהי האדם לנפש חיה" (בראשית ב' ז) ותרגומו 'לרוח ממללא':

סדר חיי מוהר"ן הי"ד:

קצג (ט) אמר אלו הרשעים הגדולים כשנכנסים להצדיק האמת, ההכנעה בעלמא שהם מכניעין עצמן קצת לפניו לילך אליו ולכבדו, מזה בעצמו נעשה תקון גדול מאד במקום שנעשה, כי לפי גדל רשעתם הגדולה מאד, כשהם מכניעין עצמם הכנעה בעלמא לפני הצדיק האמת. מזה נעשה תקון גדול מאד, כי ישראל אומרים בכל יום כמה פעמים כי גדול השם מכל אלקים ולא נעשה מזה רעש גדול כל-כך. וכשכא יתרו ואמר כי עתה ידעתי כי גדול ד' כדין אתיקר ואסתלק שמה דקדשא בריך הוא עלא ותתא, כי דיקא כשכא מרוחק כזה מעמקי הקלפות ומכניע עצמו תחת הקדשה, מזה נתעלה ונתגדל שמו יתברך והבן. גם שמעתי בשמו שאמר לאחד זה אין אתה יודע שכש אחד מהם מטה עצמו (הינו שנכנס אליו ומטה עצמו אל הקדשה) אזי מטיין עצמן כל הרקיעין (אז איינר פון זיין טיט זיך אבייג בייגין זיך די הימלין):

קצד (י) אמר, מי שמגלה חכמה חדשה בעולם, הינו איזה חכמה חיצונה מחכמות חיצוניות של זה העולם לסוף אין אחריתו טוב ויש לו מפלה על-ידי אותו החכמה בעצמה שגלה, כמו שמצינו מכמה חכמי האמות שהמציאו חדשות, כגון קולומבוס שגלה ארץ אמריקה ולסוף מת בשלשלאות מחמת זה כי מסרו אותו

בפני המלך מחמת זה כמבאר בספריהם. וכן כמה חכמים שלהם כגון זה שהמציא תחבולה להנצל מרעמים לסוף מת על ידי הרעם, וכן אחד המציא איזה מראה נפלאה לסוף שרפו אותו בשביל זה. וכן כמה מעשיות. וכן אסיקרטום ראש הפילוסופים הקדמונים, לסוף המיתו אותו בסם המוות מחמת חכמתו. וכן כמה וכמה פילוסופים שהמציאו חדשות והיה להם מפלה על ידי זה.

גם בעניני התורה הקדושה שמעתי מפיו הקדוש שאינו מסכים על אלו הלומדים והגדולים שרוצים דיקא להמציא חדשות, כגון איזה דין חדש או איזה הנהגה חדשה, וכונתם אינה על האמת לאמתו רק להמציא חדשות. ואמר שהיא תאווה אצל הגדולים להמציא חדשות דיקא ולא היה דעתו מסכים על זה כלל, כי אין אנו צריכין להמציא חדשות רק העקר שיהיו כונתו אל האמת לאמתו:

סדר האלף-בית הימני:

ד. גם תלחש לה באזנה אותיות של שם ס"ג. ה. גם מטתה לא תעמד במערב ובדרום. ו. גם תתלה על צוארה מפרור הנשאר. ז. גם תלחש לה באזנה אותיות: פא ויו עין הא.

הרחקת רשעים א. כשהצדיק בא לבית הרשע, הבית נתברך, ודוקא שהבית מזמן לברכה. ב. הרחק מרשעים, כדי שלא תתפם בענשם. ג. בשביל איבה מראין איזה קרבות לרשעים. ד. לפעמים כשעושין איזה טובה לרשע גמור, בזה עושין נחת-רוח לקדוש-ברוך-הוא. ה. אסור לספר בשבחן, אבל מקום שיבוא משבחן שבה לצדיק מתר לספר קצת. ו. מי שמלמד

חוק נתן ולא יעבור

א' תקח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

זכות על רשע, גם הוא נקרא רשע. ז. אפלו עושה איזהו דבר
בדת ובדין, אין אנו סומכין עליו. ח. מי שערב בעד רשע, נופל
לידי תאות נאוף גם נופל לחלשה. ט. רשע ששכח את השם
יתברך לגמרי, בידוע שלא יצא ממנו זרע כשר. י. כשנופל שונאו
של הקדוש-ברוך-הוא בידך, אל תרחמהו. יא. כשלא תחבר את
עצמך לשקרנים, הידועים לך, על-ידי זה תזכה להבין את
הצבועים. יב. מי ששונא את המסיתים, בודאי לא ידבק בו
דבריהם. יג. על-ידי למוד תורה נעשה רחוק בין הרשעים
המקורבים. יד. מי שמרחק את עצמו מרשעים, הקדוש-ברוך-הוא
עושה לו ישועה. טו. הפזור שיש בין הרשעים - סימן לישועה.
טז. תרחיק מלדור בבית, שדר בו רשע. יז. אל תדבר עם
המסיתים אפלו להזכיהם ולקרבתם. יח. התחברות רשעים מזיק
לעבודת השם יתברך. יט. נאה ומתקבל לקדושי ה', שיעשו מסך
ומגן, עד שממנו יברח כל איש מציק ורשע.

חלק שני א. מי שאינו מבין רשעת הרשעים הצבועים, הוא
מתעב. ב. הצבועים גורמים כאב עינים להמוזעם, הטועים בהם.
ג. צריך אדם לשמר את עצמו, מלנשק את עצמו עם רשעים, כי
על-ידי הנשיקה נעשה ביניהם התקשרות גם לאחר מיתה. ד. יש
בני-אדם שהם מינים ואפיקורסים גדולים, אבל הם אינם מגלים
אפיקורסות, ואין בן-אדם יודע לשמר את עצמו, אבל על-ידי
מדת הצניעות אדם נצול מאלו האפיקורסים.

סדר שיחות הר"ן הישנים:

וענין זה שתלמיד-חכם שנוקם ונוטר יכול לחלק אלפים למאות
הוא מפרש כמו שכתוב (משלי יז"ט): "ושנה בדבר מפריד אלוף"

וּפִרְשׁ רַש"י דְּהֵינּוּ נוֹקֵם וְנוֹטֵר, שְׁשׂוֹנָה בְּדָבָר שֶׁעָשָׂה לוֹ חֵבֵרוֹ
עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מִפְּרִיד אֱלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם כִּף פִּרְשׁ רַש"י אֲבָל
תְּלַמִּיד-חֶכֶם צָרִיךְ דִּיקָא לְהֵיוֹת נוֹקֵם וְנוֹטֵר כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (יוֹמָא כב:): "כֹּל תְּלַמִּיד-חֶכֶם שֶׁאֵינוֹ נוֹקֵם וְנוֹטֵר
וְכוּ" אֵךְ פִּרוּשׁ הַפְּסוּק הוּא כַּנִּלְוֵל, שֶׁתְּלַמִּיד-חֶכֶם שֶׁהוּא נוֹקֵם וְנוֹטֵר
יָכוֹל לְחַלֵּק אֲלָפִים לְמֵאוֹת וְזֶהוּ וְשֵׁנָה בְּדָבָר הֵינּוּ נוֹקֵם וְנוֹטֵר,
מִפְּרִיד אֱלוֹף הֵינּוּ שֶׁהוּא מִפְּרִיד וּמְחַלֵּק אֲלָפִים לְמֵאוֹת כַּנִּלְוֵל וְזֶה
שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (שַׁבַּת סג): "אִם רָאִיתָ תְּלַמִּיד-
חֶכֶם שֶׁהוּא נוֹקֵם וְנוֹטֵר כְּנֹחַשׁ-חֲגִירָהוּ עַל מַתְנֵיךְ לְסוֹף שֶׁתִּהְיֶה
מִתְלַמּוּדוֹ", כִּי עַל-יְדֵי שֶׁהוּא נוֹקֵם וְנוֹטֵר עַל-יְדֵי-זֶה יָכוֹל לְחַלֵּק
אֲלָפִים לְמֵאוֹת דְּהֵינּוּ לְחַלֵּק אֹר גְּדוֹל לְחַלְקִים וְעַל-יְדֵי-זֶה יָכוֹל לִינ
לְהַנּוֹת מִתְלַמּוּדוֹ וּלְקַבֵּל מִמֶּנּוּ כִּי בְּלִי זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל מִחֲמַת
גְּדוֹל הָאֹר כַּנִּלְוֵל אֲבָל הַשֶּׁכֶל וְהַטַּעַם שֶׁל עֲנִיָּן זֶה מִפְּנֵי מָה מִי
שֶׁהוּא נוֹקֵם וְנוֹטֵר יָכוֹל לְחַלֵּק אֲלָפִים לְמֵאוֹת וְכוּ' זֶה עֲמַק עֲמַק
וְכוּ':

וְדַע, מִי שֶׁיּוֹדֵעַ זֹאת הוּא יָכוֹל לְהַחֲיוֹת מֵתִים כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (פְּסָחִים סח זֶה֩ א קיד: קלה): 'עַתִּידִים
צְדִיקִים לְהַחֲיוֹת מֵתִים', וְיּוֹדֵעַ מַה הוּא מֵת כִּי עַל-יְדֵי שֶׁמְחַלֵּק
אֲלָפִים לְמֵאוֹת וּמִמְשִׁיךְ הָאֲלָפִים לְתוֹךְ הַמֵּאוֹת כַּנִּלְוֵל עַל-יְדֵי-זֶה
נַעֲשֶׂה מִמּוֹת מֵאוֹת עַל-יְדֵי שֶׁנִּכְנְסוּ הָאֲלָפִים לְתוֹכָם וּמִי שֶׁאֵינוֹ
יּוֹדֵעַ זֹאת אֵינוֹ יּוֹדֵעַ מִפְּנֵי מַה הוּא עֹשֶׂה בְּשִׂמְחָה וְאֵינוֹ יּוֹדֵעַ
הַיְחוּד שֶׁל בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, וְאֵינוֹ יּוֹדֵעַ מַה זֶה
צִיּוּן קְדוּרָה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (פְּסָחִים נו): "מִשָּׁל
לְבַת מֶלֶךְ שֶׁהִרְיָחָה צִיּוּן קְדוּרָה, תֹּאמַר-יֵישׁ לָהּ גְּנָאִי, לֹא תֹאמַר-יֵישׁ
לָהּ צַעַר וְאֵינוֹ יּוֹדֵעַ מַה זֶה ח"שׁ מִחֲשָׁמ"ל, וְאֵינוֹ יּוֹדֵעַ מַה זֶה נִגְה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תקי ◀ צֶמַר מְוֹהַר־נִיִּת זִצְיָל "צֶדֶק צְנִי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְחָה לְאַחַד מִסְפְּרֵי רַבָּנָו יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ◀
◀ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יֹשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יְחֻזְקָאֵל אִיד): "וְנָגַהּ לוֹ סְבִיב" וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַהוּ מַעֲשֵׂה מְרַכָּבָה, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַהוּ בְרִית, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מִפְּנֵי מָה חוֹלְקִין עָלָיו וּמְשִׁיחַ יוֹדֵעַ כָּל הָעֲנִיָּן הַזֶּה בְּשִׁלְמוֹת אֲבָל הַצְּדִיקִים אֵינָם יוֹדְעִים אֲלֵא כְּשֶׁעוֹשִׂין מְאֻלָּפִים מֵאוֹת וְאֵלוֹ הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם נוֹקְמִין וְנוֹטְרִים שְׁיִכּוּלִים לַעֲשׂוֹת מְאֻלָּפִים מֵאוֹת הֵם חֲגוּרָה לְמְשִׁיחַ, כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה "אִם רָאִיתָ תִּלְמִיד־חָכָם שֶׁהוּא נוֹקֵם וְנוֹטֵר כְּנִחְשִׁיחָגְרָהוּ עַל מִתְנִיף", הֵינּוּ בְּחִינַת חֲגוּרָה לְמְשִׁיחַ, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (יִשְׁעִיָה י"א-ה): "וְהָיָה צְדָק אֲזוֹר מִתְנִי" כְּתִרְגוּמוֹ 'וְיִהְיוּ צְדִיקֵי־אֶסְחוֹר סְחוֹר לָהּ', הֵינּוּ בְּחִינַת 'מִתִּין מִתִּין' דְּהֵינּוּ מֵאוֹת הֵינּוּ מִי שְׁיִכּוּל לְחַלֵּק אֲלָפִים לְמֵאוֹת הֵם חֲגוּרָה לְמְשִׁיחַ כִּנ"ל וְאֵלוֹ הַצְּדִיקִים מְחִיִּין אֶת הַצְּדִיקִים הַקְּטַנִּים:

סֵדֶר שְׁלָחוּ עֲרוּף הַיּוֹמִי:

סימן קצה (א) שתי חבורות שאוכלות בבית אחד או בשני בתים אם מקצתן רואים אלו את אלו מצטרפות לזימון ואם לאו אינם מצטרפות ואם יש שמש אחד לשתיהן הוא מצרפן וכגון שנכנסו מתחלה על דעת להצטרף יחד ויש מי שאומר שאם רשות הרבים מפסקת בין שני הבתים אינם מצטרפין בשום ענין: (ב) אכלו מקצתן בבית ומקצתן חוץ לבית אם המברך יושב על מפתן הבית הוא מצרפן: (ג) כל היכא שמצטרפות שתי חבורות צריך שישמעו שתיהן דברי המברך ברכת זימון בביאור: הגה ושאר ברכת המזון יברך כל אחד לעצמו אבל אם ירצו שהמזמן יוציא כולם צריכים שישמעו כל ברכת המזון דבלא זה לא יצאו כלל (ד"ע):

סימן קצו (א) אכל דבר איסור אף על פי שאינו אסור אלא מדרבנן אין מזמנין עליו ואין מברכין עליו לא

בתחלה ולא בסוף: (ז) אם אכל דבר איסור במקום סכנה מברכים עליו (וע' לקמן סימן ר"ד): (ג) שלשה שאכלו כאחד אחד נזהר מפת עובד כוכבים ואחד אינו נזהר או אחד מהן כהן ואוכל חלות אע"פ שאותו שנזהר אינו יכול לאכול עם אותו שאינו נזהר ולא ישראל עם הכהן כיון שאותו שאינו נזהר יכול לאכול עם הנזהר והכהן עם הישראל מצטרפין אבל אם היו כהנים וזר אוכלים כאחד והכהנים אוכלים חלה ונזהרים מפת של עובד כוכבים והזר אוכל פת של עובד כוכבים אינם מצטרפין והוא הדין לשלשה שמודרים זה מזה שאינם מצטרפים לזימון: הגה ודוקא כשכל אחד אוכל מכברו אבל אם אוכלים מכבר בעל הבית מצטרפין דהא אוכלים מכבר אחד: (ד) אין מזמנין על מי שאכל פחות מכזית:

סימן קצז (ח) שנים שאכלו כאחד וגמרו ובא שלישי כל היכא דאי מייתי להו מידי מצו למיכל מיניה מצטרף בהדיהו וחייבים ליתן לו לאכול כדי שיצטרף עמהם והוא שבא עד שלא אמרו הב לן ונברך אבל אם אמרו הב לן ונברך ואחר כך בא השלישי אינו מצטרף עמהם: הגה ונטילת מים אחרונים כהב לן ונברך דמי (מרדכי פרק ג' שאכלו) ועיין לעיל סימן קע"ט: (ז) תשעה שאכלו דגן ואחד אכל כזית ירק מצטרפין להזכיר השם ואפילו לא טיבל עמהם אלא בציר או לא שתה עמהם אלא כוס אחד שיש בו רביעית מכל משקה חוץ מן המים מצטרף עמהם והוא שיהיה המברך אחד מאוכלי הפת ואפילו שבעה אכלו דגן וג' ירק מצטרפין אבל ששה לא דרובא דמינכר בעינן: (ג) המצטרף צריך לברך ברכה אחרונה על מה שאכל ואינו נפטר בבהמ"ז של אלו בד"א דסגי בכל מאכל להצטרף לעשרה אבל לג' אינו מצטרף עד שיאכל כזית פת ויש אומרים דבכזית דגן מהני אפילו אינו פת

חוק נתן ולא יעבור

חוק נתן ולא יעבור – צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" – חוק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ויש אומרים דבירק ובכל מאכל מהני הלכך שנים שאכלו ובא שלישי אם יכולים להזקיקו שיאכל כזית פת מוטב ואם אינו רוצה לא יתנו לו לשתות ולא מאכל אחר ואם אירע שנתנו לו לשתות או מאכל אחר יזמנו עמו אע"פ שאינו רוצה לאכול פת: (ד) חברים שאכלו כאחד קצתם אכלו כדי שביעה וקצתם לא אכלו אלא כזית אם כולם יודעים לברך מצוה שיברך אותו שאכל כדי שביעה ויוציא את האחרים ואם אין יודעים כולם לברך מי שאכל כזית יכול להוציא אף אותם שאכלו כדי שביעה: הגה י"א שאינו חייב לברך מדאורייתא אם לא שתה והוא תאב לשתות (מרדכי פ' ג' שאכלו וב"י בשם כל בו ושבלי לקט) וטוב ליזהר לכתחלה אם מקצתן שתו ומקצתן לא שתו שיברך מי ששתה (דברי עצמו):

סדר לקווי תפלות הימני:

תפלה לו תקנ: "שמע אלקים קולי בשיחי מפחד אויב תצר חיי ה' שמעה בקולי תהינה אזניך קשבות לקול תחנוני ה' קראתיך חושה לי האזינה קולי בקראי לך מבטן שאול שועתי שמעת קולי קולי שמעת, אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי אמרתי לה' אלי אתה האזינה ה' קול תחנוני" רבנו של עולם, "צירים אחזוני כילדה אפעה כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה כן היינו מפניך ה'" כי אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו, כי מנעורינו עד היום הנה התגבר עלינו מאד על הגלות המר של כל השבעין אמות, שהם תאותיהם ומדותיהן הרעות, ובפרט תאוה הרעה ביותר, שהיא הרע הכולל של כל השבעין אמן, שהיא תאות המשגל אשר זאת התאוה הרעה והמרה מאד התגברה והתפשטה עלינו מאד ואתה ידעת את כל אשר עבר עלינו על ידי זה, אם אמרתי אספרה כמו יכלו המון יריעות וכמה

פְּעָמִים צָעַקְתִּי אֵלֶיךָ בְּכַמָּה מִיָּנִי קוֹלוֹת וְאַנְחוֹת וְתַפְלוֹת
 וְתַחֲנוּנִים, וְעַדִּין אֵין לִי יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה, הֵן אָמַת יַדְעָתִי, שְׁעַדִּין לֹא
 הִתְחַלְתִּי לְצַעַק כָּלֵל חֵלֶק אֶחָד מֵאַלְפֵי וּרְבָבָה כָּרְאוּ לִי לְצַעַק, אֲךָ
 מָה אַעֲשֶׂה אָבִי שֶׁבַשְׁמַיִם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לִי כָּלֵל לְזַעַק
 קוֹל הָרְאוּ לִי כִּי כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם אֵינָם מִסְפִּיקִים לִי לְצַעַק
 וְלְזַעֲוֹק עַל צָרוֹת נַפְשִׁי הַמְרַבִּים מְאֹד:

תִּקְכַּד: וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי אֵלֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי אֱלֹקֵי
 הָרְאוּשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים שְׁתַּחֲחֶם וְתַחֲמַל עָלַי כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ, וְתַעֲשֶׂה
 עִמִּי כְּגֹדֶל נִפְלְאוֹתֶיךָ, וְתוֹצִיאֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַעֲלֵנִי מִן הַגְּלוּת הַמֵּר
 הַזֶּה שֶׁל שֶׁבַעֵין אֲמִין וְתִרְחַק וְתִגְרֹשׁ וְתַבְטִיל מִמֶּנִּי כָּל תַּאֲוֹתֵיהֶם
 וּמַדּוֹתֵיהֶם הָרָעוֹת וּבִפְרָט תַּאֲוֹת נְאוּף תִּרְחַק וְתִגְרֹשׁ וְתַשְׁבֵּר
 וְתַבְטִיל מִמֶּנִּי בְּבִטּוֹל גָּמוּר וְתַאֲזִין קוֹלֵי הַפְּגוּם וְתִקְשִׁיב שְׁוֹעָתִי
 הַמְקַלְקֶלֶת וְתִשְׁמַע צַעֲקָתִי, וְתַחֲמַל עַל אַנְחָתִי אֲשֶׁר אָנִי נֹאנֵחַ
 וְנִדְכָּא מְאֹד בְּשִׁבְרוֹן מְתַנִּים וְתִתֵּן בְּלִבִּי שְׂאֵזֶעַק וְאַצְעַק אֵלֶיךָ
 תָּמִיד "קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יִסָּף" וְלֹא אֶתֵּן דָּמִי לָךְ עַד שֶׁתַּעֲנֵנִי וְתַחֲמַל
 עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתִתֵּן בְּלִבִּי חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת וְדַקְדָּשָׁה
 וְעֲצָה וְגִבּוֹרָה לְמַלְחָמָה, בְּאִפְנֵי שְׂאֵזֶעַק לְשִׁבְרִי וּלְבִטּוֹל מֵעָלַי לְגַמְרֵי
 תַּאֲוֹת נְאוּף עִם כָּל הַתַּאֲוֹת וּמַדּוֹת רָעוֹת וְאַזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְהוֹצִיא
 וּלְמַלֵּט אֶת נַפְשִׁי מִגְּלוּת שֶׁל שֶׁבַעֵים אָמוֹת, לְטַהַרְרָה וּלְקַדְּשָׁה
 וּלְזַכָּה מִכָּל תַּאֲוֹתֶיךָ וּמַדּוֹתֶיךָ הָרָעוֹת, וּבִפְרָט מִתַּאֲוַת הַכְּלָלִיּוֹת
 שֶׁהֵיא תַּאֲוֹת הַמְשַׁגֵּל:

תִּקְכַּה: אָנָּה ה' שְׁמַע קוֹלֵי הַפְּגוּם הַטָּה אָזְנֶךָ לְקוֹל צַעֲקָתִי, לְקוֹל
 אַנְחָתִי, לְקוֹל דְּמִעָתִי, לְקוֹל תַּחֲנוּנֵי בְּכָל מִיָּנִי קוֹלוֹת אָנִי צוֹעֵק
 אֵלֶיךָ שׁוֹמֵעַ צַעֲקָה, שְׁמַע קוֹל צַעֲקָתִנוּ, וַיַּעֲלֵה וַיִּרְאֵה קוֹלֵי הַמֵּר
 וְהַפְּגוּם וְהַמְקַלְקֵל לְפָנֶיךָ, ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, מָלֵא רַחֲמִים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח' תקיד - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"זקן נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

תמיד, כאלו אני צועק לפניך שבעין קלין רצופים כמו היולדת
קדם הלדה "קולי אל ה' אועק, קולי אל ה' אתחנן קולי אל אלקים
ואצעקה, קולי אל אלקים והאזין אלי הצילה מחרב נפשי מיד כלב
יחידתי" אליך שטחתי את כפי הצל הצל, הושיעה הושיעה,
הושיעה אדוני המלך, עזרני אבי שבשמים, מלטיני אבי אב
הרחמן, ראה דמעת העשוקים, ראה בעלבון עלובים עזר והצל
נרדף כמוני, עלוב כמוני, אשר אני נרדף מפני בעצמי ואף על פי
כן איני יודע כלל איך להציל את עצמי, למלט נפשי מני שחת:

תקנו: רבנו של עולם רבנו של עולם "דלו עיני למרום ה' עשקה
לי ערבני ערוב עבדך לטוב אל יעשקוני ידים" קומה ה' חלצה
נפשי מגלות המר של שבעין אמות, שהם מדותיהם ותאותיהם
הרעות, ובפרט מתאוה הזאת שהיא תאוה הכלליות שלהם כי
בונתך היתה לטובתנו והכנסת אותנו בגלות הנה של תאותיהן
ומדותיהן הרעות, כדי לנסות ולצרף נפשנו על ידי הגלות הנה,
כדי שנזכה לעמד בנסיון וצרוף הנה של תאותיהן ומדותיהן,
ובפרט בתאוה הכלליות שהיא עקר הנסיון והצרוף של כל אדם
בעולם הנה, ואי אפשר לזכות לשום התגלות בתורה ועבודה, כי
אם על ידי שנתנסין ונצטרפין בתאוה הכלליות הזאת, שהיא
תאות נאוף אבל מה אומר מה אדבר, כי "בחנת לבי פקדת לילה,
צרפתני בל תמצא, זמתי בל יעבר פי" והנה באתי בעמק הגלות,
ולא די שלא זכיתי לשבר הקלפה הקודמת לפרי, ולאכל הפרי
אחר כך, לזכות להתגלות התורה, אף גם פגמתי על ידי זה מאד
עד אשר "כלו ביגון חיי ושנותי באנחה כשל בעוני כחי ועצמי
עששו":

תקנו: אבל אני ידעתי גואלי חי "ואחרון על עפר יקום" ועדין יש

לִי תִקְוָה גַם עֲכָשׁוּ וְאִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל עַל כֵּן כָּל עוֹד נַפְשֵׁי
בִי אֲצַעֵק אֵלָיִךְ כָּל עוֹד רוּחִי בְּקֶרְבִי אֲצַפְצֵף לְרַחֲמֶיךָ כָּל זְמַן
שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקֶרְבִי אֲצַפֶּה וְאֶקְוֶה וְאֵיֵחַל לְתַשׁוּעָתֶךָ: